

Contra el derrotisme

CARLES DUARTE

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 9.06.08

La Societat Econòmica Barcelonesa d'Amics del País, encapçalada per Miquel Roca i Junyent, va fer públic el mes de desembre del 2007 el document Contra el derrotisme. Aquell missatge, que comparteixo plenament, partia de la consciència de les dificultats que Catalunya ha d'afrontar, però també de la convicció de la seva fortalesa per superar-les amb èxit.

Darrerament s'han anat succeint el tens debat estatutari, el col·lapse de les infraestructures, la sequera, la crisi de la construcció... Només faltaven uns atacs sorprenentment contundents contra cuiners admirats i estimats, en una confrontació que perjudica el prestigi de la nostra gastronomia. Sembla que se'ns acumulen els motius d'inquietud. No se n'escapa ni el futbol de primera divisió, ¡tot i altres alegries esportives! Però no ens enganyem: Catalunya és un país molt sòlid. Començant per la Generalitat, una institució que s'ha demostrat fonamental per transmetre confiança, per donar consistència al país, per millorar-ne la qualitat de vida i per projectar-lo internacionalment. Catalunya té un teixit empresarial divers i dinàmic, una societat civil molt activa, que va del Cercle d'Economia a la Federació de Cors de Clavé, una potent estructura universitària, cada cop més capdavantera en el camp de la recerca, excel·lents escriptors, músics i artistes plàstics...

La setmana passada es van dur a terme, amb la participació de més de 2.000 persones, els actes de lliurament dels XXX Premis Baldiri Reixac, dedicats a promoure l'escola catalana i de qualitat, a l'Espluga de Francolí

i a Barcelona, presidits respectivament, pels presidents Pujol i Montilla. Tota una festa del món educatiu viscuda amb un entusiasme i un compromís que s'encomanen als qui s'hi acosten. No ignoro els problemes, que en alguns casos són greus, però tinc la sensació que dediquem massa atenció a col·leccionar-los, a referir-nos-hi amb èmfasi, amb una certa autocomplaença.

No hi ha vida sense problemes, no hi ha progrés sense dificultats. Les adversitats formen part de l'existència i hem de lluitar-hi amb serenitat, coratge i intel·ligència. No vull minimitzar els contratemps, però hem de plantar cara també a un desànim que ens afebleix. Hem de procurar fer-ho millor, però autoflagel·lant-nos no anem enlloc. Quan les coses van mal dades, la solució no és esforçar-se a espatllar-les més, accentuant-ne el dramatisme. ¿Ser més exigents? ¡D'acord! ¿Ser més ambiciosos? ¡D'acord!

Però només ens en sortirem si creiem de debò en nosaltres i mirem més enllà de la nostra petita parcel·la personal. No deixa de ser una paradoxa que de vegades creguin en Catalunya més que nosaltres els immigrants que emprenen l'aventura arriscada de deixar la seva terra per unir el seu futur al nostre.